

ע"פ 3982/22 - מדינת ישראל נגד מוחמד חג'וג'

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3982/22

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ע' פוגלמן
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ד' מינץ

המערערת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: מוחמד חג'וג'

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה
(כב' השופט א' פורת) בת"פ 16669-07-21 מיום
26.4.2022

תאריך הישיבה: כ"ד בתשרי התשפ"ג (19.10.2022)

בשם המערערת: עו"ד שרית משגב

בשם המשיב: עו"ד זוהר ארבל

פסק-דין

המשנה לנשיאה ע' פוגלמן:

המשיב הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של התפרעות (שתי עבירות); הפרעה לשוטרי בנסיבות מחמירות;
סיכון דרכים ונתיבי שיט; היזק בזדון ממניע של גזענות או עוינות כלפי ציבור (שלוש עבירות); הסגת גבול כדי לעבור עבירה ממניע של
גזענות או עוינות כלפי ציבור; שיבוש מהלכי משפט; היזק בזדון; ומעשי פזיזות ורשלנות ממניע של גזענות או עוינות כלפי ציבור. בגין
עבירות אלו השית עליו בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) 35 חודשי מאסר בפועל לצד מאסרים על תנאי (כפי שפורט

בגזר הדין). הערעור שלפנינו נסב על קולת העונש.

תמצית העובדות וההליכים

1. כתב האישום המתוקן מיום 31.1.2022 (להלן: כתב האישום המתוקן), מייחס למשיב מעורבות ב-5 אישומים (שיכנו להלן בהתאם למספורם בכתב האישום: האישום הראשון, האישום השני, האישום השלישי, האישום הרביעי ו-האישום החמישי). על פי כתב האישום המתוקן, העבירות בוצעו על רקע המערכה הצבאית בין מדינת ישראל לבין ארגון החמאס ברצועת עזה בחודש מאי 2021 (להלן: מבצע "שומר החומות"), כאשר במהלך אותה התקופה, החל גל של הפרות סדר והתפרעויות אלימות ברחבי הארץ, אשר כלל תקיפות כלפי אזרחים יהודים וערבים, וכלפי כוחות המשטרה והביטחון, על רקע לאומני-גזעני. בתוך כך, התרחשו בעיר עכו התפרעויות אלימות, שבמהלכן בוצעו מעשי אלימות שונים כלפי כוחות משטרה ואזרחים, ובכלל זה ירי חי, השלכת בקבוקי תבערה, ירי זיקוקים ויידוי אבנים. בנוסף, במסגרת אותן ההתפרעויות הועלו באש עשרות מבנים, סירות ורכוש נוסף בבעלות יהודית, וזאת על רקע לאומני-גזעני.

2. על פי האישום הראשון, בלילה שבין התאריכים 11-12.5.2021, החל משעות הערב, התכנסו עשרות רבות של אנשים במקדים שונים בעיר עכו ללא אישור או רישיון ממשטרת ישראל. המשתתפים בהתקהלות האמורה חסמו כבישים באמצעות פחי אשפה וחפצים אחרים, יידו אבנים ובקבוקי תבערה, ירו זיקוקים וגרמו נזק לרכוש; זאת תוך הפרת השלום והסדר הציבורי באופן שיש בו להטיל אימה על הציבור. בהמשך לכך הגיעו שוטרים לאזור ההתקהלות על מנת לפזרה. המשיב השתתף בהתפרעות באחד מן המקדים (סמוך למסגד אלג'זאר) ויידה בין 5-6 אבנים לעבר השוטרים אשר עמדו במרחק של מעל ל-50 מטרים ממנו, במקביל למתפרעים נוספים ששהו בסמוך למשיב ויידו גם כן אבנים נוספות לעבר השוטרים. בנוסף, במסגרת ההתפרעות האמורה חסם המשיב (ביחד עם מתפרעים נוספים) כבישים באזור באמצעות הצבת קרשים ופחים בוערים, ואף השליך צמיג בוער לעבר שריפה במרכז הכביש, כשהוא עושה מעשה בנכס שבהחזקתו וגורם בכך סכנה, מכשול או נזק לאדם בדרך ציבורית. כל זאת, במטרה להפריע לשוטרים כשהם ממלאים את תפקידם כחוק או להכשילם בביצוע התפקיד. בתגובה ליידוי האבנים האמור, השתמשו השוטרים באמצעים לפיזור הפגנות ובהם שימוש בטילי גז, כדורי גז, כדורי ספוג ורימוני הלם. יום לאחר מכן, בלילה שבין התאריכים 12-13.5.2021, החל משעות הערב, התקהלו פעם נוספת עשרות רבות של אנשים סמוך לאכסניית אנ"א ולמסגד אלג'זאר שבעכו, ללא אישור או רישיון ממשטרת ישראל. המשתתפים בהתקהלות זו יידו אבנים ובקבוקי תבערה, ירו זיקוקים ואף ביצעו ירי מנשק חם לעבר השוטרים; זאת, תוך הפרת השלום והסדר הציבורי, באופן שיש בו להטיל אימה על הציבור. במסגרת זו המשיב יידה בין 3-4 אבנים לעבר השוטרים אשר עמדו במרחק של מעל ל-50 מטרים ממנו, במקביל למשתתפים נוספים שזרקו אף הם אבנים לכיוון השוטרים, במטרה להפריע לשוטרים כשהם ממלאים את תפקידם כחוק או להכשילם בביצוע התפקיד. בתגובה השתמשו השוטרים באמצעים לפיזור הפגנות כמפורט לעיל.

3. על פי האישום השני, ביום 11.5.2021 בסמוך לשעה 22:25, הגיעו אנשים (אשר זהותם אינה ידועה למערערת; להלן: המתפרעים באישום השני) למסעדת "אורי בורי" שבעכו (להלן: המסעדה), תוך ידיעה כי המסעדה בבעלות אדם יהודי ובמטרה לפרוץ אליה ולזרוע הרס, מתוך מניע של גזענות או עוינות כלפי ציבור מחמת דת. המתפרעים באישום השני חבטו בדלת הזכוכית של

המסעדה וזרקו כיסאות לעבר חזית המסעדה מתוך ניסיון לפרוץ אליה ולהשחיתה. בהמשך, זרעו המתפרעים האמורים הרס רב במסעדה אשר בא לידי ביטוי, בין היתר, בשבירת ציוד; ניפוץ בקבוקי יין וצלחות; גניבת כספת ובה 20,000 ש"ח; וניפוץ מצלמות האבטחה. בנוסף, במסגרת המעשים המתוארים, אחד מן המתפרעים באישום השני גנב מחשב, טאבלטים וקופה רושמת שבה 20 ש"ח וברח מהמקום כשהוא נוטל ונושא עמו את החפצים האמורים. במהלך האירועים המתוארים נכחו במסעדה אשתו ובתו של בעל המסעדה ומספר עובדים ועובדות שהתחבאו בשירותים ובמטבח (כעולה מכתב האישום המתוקן, בשלב מסוים אחד מן המתפרעים באישום השני הורה ל-4 מעובדות המסעדה לצאת מן המקום). בהמשך, בשעה שאינה ידועה במדויק למערערת, הגיע המשיב למסעדה והצטרף למתפרעים באישום השני כשהוא מצויד בפטיש; המשיב שבר כיסא ושולחן במקום, וזאת מתוך מניע של גזענות ועוינות כלפי ציבור. סמוך לאירועים המתוארים לעיל, שפכו אנשים (שזהותם אינה ידועה למערערת) בנזין בתוך המסעדה, שילחו בה אש, ולאחר מכן עזבו את המקום. בעקבות המתואר לעיל נגרם למסעדה נזק כבד בעלות של למעלה מ-2 מיליון ש"ח.

4. על פי האישום השלישי, ביום 12.5.2021 בסמוך לשעה 22:00 יצא המשיב מביתו כשהוא מצויד בפטיש, בכוונה לגרום נזק לרכוש של יהודים; זאת, מתוך מניע של גזענות או עוינות כלפי ציבור מחמת דת. המשיב הגיע לנמל בעכו והחליט להרוס את אחת מן הסירות שעוגנות בנמל ושייכות ליהודים (כעולה מכתב האישום המתוקן הסירות האמורות בבעלות בית הספר לחינוך וספורט ימי שבעכו). המשיב הבחין במצלמות אבטחה של עיריית עכו שממוקמות בסמוך לתחנת המשטרה שבנמל, ועל מנת למנוע את זיהויו בזמן הצתת הסירה (וכן למנוע או להכשיל הליך שיפוטי), שבר שתיים מן המצלמות באמצעות פטיש והשליך לים, במזיד ושלא כדין. בהמשך לכך, ניגש המשיב לאחת מן הסירות שעגנו בנמל (שאותה זיהה כסירה בבעלות יהודית) והרס אותה באמצעות שפיכת בנזין מתוך מיכל שמצא באזור, והצתתה. בעקבות המעשים המתוארים נגרם נזק לסירה האמורה ולסירה שעגנה בסמוך אליה.

5. על פי האישום הרביעי, לאחר ביצוע המעשים המתוארים באישום השלישי, הגיע המשיב אל מתחם אירוח "בית אלפראשה" (להלן: המתחם) שברחוב הבאים 49 בעכו (אזור עכו העתיקה), כאשר הוא מצויד בפטיש; זאת, בידיעה שהמתחם בבעלות יהודית ובמטרה לגרום הרס במקום, על בסיס מניע של גזענות או עוינות כלפי ציבור מחמת דת. המשיב הכה בדלת הזכוכית של המתחם באמצעות הפטיש וסדקה, במזיד ושלא כדין. בהמשך, הגיעו למתחם אנשים נוספים וזרעו בו הרס רב.

6. על פי האישום החמישי, לאחר שביצע המשיב את המעשים המתוארים באישום הרביעי, הגיע למחסן (להלן: המחסן) אשר נמצא בסמוך לחנות לממכר תבלינים, פיצוחים ומוצרי מכולת בעכו שבבעלות אדם יהודי, במטרה לזרוע במקום הרס מתוך מניע של גזענות או עוינות כלפי ציבור מחמת דת. במקביל, אנשים אחרים שהיו במקום נכנסו אל המחסן והחלו להוציא שקי תבלינים ולשפוך את תכולתם על מדרכה שסמוכה למחסן, שברו חפצים, וזרעו בו הרס. המשיב הבחין במעשי ההרס האמורים והצטרף אליהם; המשיב נטל שני שקי תבלינים שהיו מחוץ למחסן, הצמידם זה לזה ושילח בהם אש בדרך נמהרת שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, מבלי שנקט באמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת שכרוכה באש, וזאת מתוך מניע של גזענות או עוינות כלפי ציבור. בהמשך למתואר, הציתו אנשים אחרים את המחסן, אשר נשרף כליל על תכולתו.

7. נוכח המעשים המתוארים יוחסו למשיב בכתב האישום המתוקן העבירות המפורטות ברישה. המשיב הודה במעשים האמורים במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש, וביום 31.1.2022 הרשיע בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) את המשיב על פי הודאתו בעבירות המתוארות.

8. ביום 26.4.2022 ניתן גזר הדין בעניינו של המשיב. בית המשפט המחוזי עמד על כך שמעשיו של המשיב פגעו בשלום הציבור, בסדרי השלטון, בביטחון הציבור ובהגנה על הרכוש, וצוין כי מעשים שבבסיסם מניע גזעני, פוגעים במרקם החיים הציבורי ובתחושת הביטחון האישי. עוד צוין בית המשפט כי שירות המבחן התרשם כי המניע למעשים שביצע המשיב הינו הרצון לקבל הערכה ולהרשים את סביבתו, על רקע תחושת ניכור ופגיעות שחווה במסגרת המשפחתית והחברתית; כי לעמדת שירות המבחן, מעצרו הראשון של המשיב וההליך המשפטי בגין המעשים המתוארים, עולים כדי גורם הרתעה משמעותי בעניינו; וכי שירות המבחן לא הניח המלצה לענישה שיקומית בעניינו של המשיב. בית המשפט קבע כי מידת הפגיעה במעשים האמורים הינה ברף הבינוני, בשים לב למספר המקומות השונים בהם פעל המשיב מחד גיסא, ולכך שבחלק מן המקרים המשיב הגיע למקום שבו כבר נעשה נזק משמעותי על ידי אחרים, ושמעשיו שלו גרמו לנזק שאינו רחב היקף מאידך גיסא. עוד צוין בית המשפט כי יידוי האבנים על ידי המשיב (במסגרת האישום הראשון) בוצע בהיקף מצומצם באופן יחסי וממרחק מהשטחים, ומשכך המסוכנות שנובעת ממעשים אלה מוגבלת. בנוסף, בית המשפט עמד על הודאתו של המשיב בשלב מוקדם בהליך, ועל כך שבעת ביצוע העבירות היה המשיב בן 19 ובעל עבר פלילי נקי. בית המשפט הפריד בין האישום הראשון לבין יתר האישומים לעניין קביעת מתחמי הענישה, וקבע כי ביחס לאישום הראשון, מתחם העונש ההולם הוא בין 15 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים; וביחס ליתר האישומים, אשר נעשו על רקע גזעני, מתחם שבין 28 ל-54 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. בית המשפט קבע כי נוכח הודאתו המיידית והבעת החרטה של המשיב, עברו הפלילי הנקי, והערכת הסיכון של שירות המבחן שלפיה הסיכוי להישנות העבירות האמורות על ידו נמוך, יש למקם את עונשו של המשיב ברף התחתון של מתחם הענישה. נוכח כל האמור, גזר בית המשפט על המשיב 35 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו, ומאסר על תנאי (כפי שפורט בגזר הדין). לבסוף נקבע כי נוכח העובדה שהיקף הנזקים שנגרמו כתוצאה ממעשי המשיב לא פורט בכתב האישום, וכי האישומים נוגעים למתחמים שניזוקו בעיקר על ידי אנשים אחרים; ובשים לב למצבו הכלכלי של המשיב, נסיבותיו האישיות, והיעדר מידע בנוגע לפיצוי דומה שניתן בהליכים אחרים, לא ייגזר עליו פיצוי או קנס. מכאן ערעור המדינה שלפנינו שמכוון לקולת העונש שגזר בית המשפט המחוזי על המשיב.

טענות הצדדים

9. המערערת טוענת, בין היתר, כי מתחמי העונש שנקבעו אינם הולמים את חומרת העבירות שבוצעו (לרבות כמות העבירות, התכנון שקדם למעשים, מספר נפגעי העבירה והיקף הנזק שנגרם); וכי בית המשפט המחוזי שגה כשקבע מתחם ענישה אחד עבור העבירות שמופיעות באישומים 2-5, חרף המקומות המגוונים שבהם בוצעו ונפגעי העבירה השונים בכל אחד מן האישומים. נטען כי בית המשפט המחוזי לא העניק משקל מספק לחומרה היתרה שגלומה בביצוע עבירות על רקע גזעני, וכי על אף התייחסותו לעניין זה, לא ניתן לכך משקל הולם, בשים לב כי מדובר בנסיבה מחמירה אשר יש בה להכפיל את העונש שקבוע לעבירה או להעלותו לעונש של 10 שנות מאסר. בנוסף, לטענת המערערת, לא ניתן משקל מספק לעיתוי שבו בוצעו העבירות (מבצע "שומר החומות") ולבחירתו המודעת של המשיב להצטרף לאירועי ההרס והביזה במהלך אותה תקופה קשה. לעניין זה טוענת המערערת כי שגה בית המשפט המחוזי עת שהתחשב לקולה בהיקף הנזק שנגרם באופן ספציפי ממעשיו של המשיב, נוכח טיבם של אירועי התפרעות, אשר מתאפיינים בכך שחלקו של הפרט אמנם מוגבל, אך הצטברות התפרעותם של פרטים רבים יוצרת נחשול של אלימות והרס. משכך, לשיטת המערערת, יש לבחון את אירועי ההתפרעות כמכלול חלף התמקדות בחלקו הספציפי של המשיב. המערערת מדגישה כי העונש שנגזר על המשיב לא הולם את חומרת מעשיו, וכי שגה בית המשפט עת שמיקם את עונשו של המשיב בתחתית מתחם הענישה ולא באמצע המתחם. לעניין זה נטען כי בניגוד לקביעת בית המשפט לעניין רמת מסוכנותו של המשיב, שירות המבחן התרשם כי נשקפת מסוכנות לביצוע עבירות דומות בעתיד אולם יש קושי בהערכת עוצמת המסוכנות. עוד נטען כי לא ניתן

משקל ללהיטות הרבה שאפיינה את ביצוע העבירות על ידי המשיב, אשר מלמדת אף היא על המסוכנות הרבה שנשקפת ממנו. לבסוף טוענת המערערת, כי שגה בית המשפט המחוזי עת שהעניק משקל ליכולתו הכלכלית של המשיב לעניין הפיצוי הנפגעי העבירות; וכי הטלת פיצוי על המשיב אינה מחייבת הוכחת נזק, אלא תלויה בהתרשמותו של בית המשפט. משכך, לשיטתה, נוכח הסבל והנזק שנגרם לנפגעי העבירות שביצע המשיב, יש לפסוק פיצויים לזכות נפגעי העבירות.

10. המשיב מצדו סומך ידיו על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בכל שאמור בעונש המאסר שנגזר עליו. לטענתו, העונש שהושת עליו אינו מחמיר, אולם המקרה דנן אינו מצדיק את התערבות ערכאת הערעור. עוד טוען המשיב, כי בניגוד לטענת המערערת יש לבחון את חלקו היחסי במעשים המתוארים, חלף בחינת מעשיו כחלק מן ההתפרעויות הכלליות שתוארו לעיל. המשיב הדגיש את עברו הפלילי הנקי, את גילו הצעיר בעת ביצוע המעשים המתוארים, ואת נסיבותיו האישיות. ביחס לרכיב פיצוי נפגעי העבירות, טוען המשיב כי על אף שאינו סבור שעל פיצוי נפגעי העבירות לשקף את הנזק שנגרם, גם לשיטתו אין התנגדות שייקבע פיצוי בסכום מסוים.

דיון והכרעה

11. לאחר ששקלנו את נימוקי הערעור ושמענו את טענות הצדדים בדיון שקיימנו לפנינו, הגענו לכלל מסקנה כי יש לקבל את ערעור המדינה. כידוע, לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בחומרת העונש שהטילה הערכאה הדינית, אולם המקרה דנן בא בקהלם של המקרים החריגים שבהם מוצדקת התערבות כאמור (ע"פ 309/22 מדינת ישראל נ' ביאדסה, פסקה 5 (10.5.2022); ע"פ 1187/22 מדינת ישראל נ' זיאדאת, פסקה 6 (6.3.2022); ע"פ 901/22 מדינת ישראל נ' אסווד, פסקה 8 (24.2.2022) (להלן: עניין אסווד); ע"פ 1697/20 שורדיקר נ' מדינת ישראל, פסקה 45 (24.8.2021)). בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הגלומה בעבירות התפרעויות המונים, ועל הצורך לנקוט במדיניות ענישה אשר תרתיע ותרסן התפרעויות שעלולות לסחוף המון רב לצאת מגדר שליטה, ולסכן חיי אדם (עניין אסווד, פסקה 8; ע"פ 2285/05 מדינת ישראל נ' חמד, פסקה 7 (5.12.2005) (להלן: עניין חמד)). הדברים האמורים זוכים למשנה תוקף עת שמדובר בעבירות שבוצעו ממניע גזעני – נסיבה מחמירה שבכוחה להכפיל את עונשו של מבצע העבירה או להוביל למאסר של 10 שנים, לפי העונש הקל יותר (סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז-1977). בנוסף, בית משפט זה קבע בעבר כי כאשר מדובר בעבירות שבוצעו מתוך מניע גזעני, שיקולי ההגנה על שלום הציבור וביטחון ושיקולי הרתעת היחיד והרבים, גוברים על שיקולי ענישה אחרים, ובהם נסיבות אישיות ושיקולי שיקום (ע"פ 3793/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 45 (3.5.2020); ע"פ 2826/15 עביד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (7.6.2016); ע"פ 2460/15 ג'בארין נ' מדינת ישראל, פסקה 103 (4.5.2016)).

12. המערערת טענה כי מתחמי העונש שקבע בית המשפט המחוזי אינם הולמים את חומרת מעשיו של המשיב, וכי יש לקבוע מתחם ענישה נפרד עבור כל אחד מן האישומים. כידוע, מתחם הענישה ההולם עשוי להשתנות בהתאם לנסיבות המקרה הפרטי וליקולי, ולערכאה הדינית נתון שיקול דעת רחב בקביעתו (עניין אסווד, פסקה 9; ע"פ 8320/21 מדינת ישראל נ' בסילה, פסקה 9 (28.12.2021); ע"פ 2251/21 אבו עראר נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (15.12.2021)). במקרה דנן, בקביעת מתחמי העונש ההולמים נתן בית המשפט משקל לכך שחלקו היחסי של המשיב באירועים היה מצומצם. ואולם, כפי שנקבע בעניין אסווד "כאשר מדובר בעבירות שמבוצעות על ידי המון מתפרע יש לתת לכך משקל מועט. במצבים אלה, אחריותו של המשיב אינה

נקבעת אך על פי תרומתו הישירה לאירוע, אלא מתוך ראייה רחבה יותר של מטרתו המשותפת של ההמון שהוא היה חלק ממנו" (שם, פסקה 10; ע"פ 10423/07 מדינת ישראל נ' סיטרין, פסקה 11 (11.6.2008); ע"פ 6569/05 אלעיש נ' מדינת ישראל, פסקה יד (24.7.2006); עניין חמד, פסקה 5). גם מבלי לטעת מסמרות באשר לגבולות המדויקים של המתחמים מצאתי עונשו של המשיב אינו הולם את חומרת מעשיו על יסוד שיקולי הענישה שהוזכרו לעיל.

13. כאמור, בית המשפט המחוזי גזר על המשיב 35 חודשי מאסר בפועל. אני סבורי בקביעת עונש זה לא העניק בית המשפט משקל מספק לעקרון ההלימה, נוכח חומרת מעשי המשיב ונסיבות ביצוע העבירה; המשיב לקח חלק במספר אירועים בזמנים שונים; האירועים האמורים כללו משתתפים רבים; במסגרת אותם האירועים נגרם נזק רב לרכוש כמתואר לעיל; ובבסיס האירועים עמד מניע גזעני. הפגיעה החמורה בשלום הציבור ובביטחונו שנשקפת ממעשיו של המשיב מחייבת ענישה מחמירה (עניין אסווד, פסקה 10; ע"פ 3708/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (13.7.2021); ע"פ 5371/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (16.9.2014); ע"פ 8639/13 אלדבס נ' מדינת ישראל, פסקה יד (17.3.2014)). הגם שבגזירת עונשו של המשיב היה מקום להתחשב בהודאתו, בגילו הצעיר, ובעברו הפלילי הנקי (כפי שאכן קבע בית המשפט המחוזי), במלאכת האיזון שבין שיקולים אלה לבין שיקולי הרתעה והגנה על שלום הציבור בעבירות שמבוצעות ממניע גזעני, יש לתת משקל מוגבר לאחרונים, כפי שצינתי לעיל. בנוסף, לשיטתי, יש מקום ליתן משקל לכך שהעבירות האמורות בוצעו במהלכו של מבצע "שומר החומות", עת שהאוכלוסיה האזרחית במדינת ישראל הייתה נתונה למתקפת רקטות, במקביל לגל של הפרות סדר והתפרעויות אלימות, שבמסגרתו הותקפו כוחות הביטחון, וכן אזרחים יהודים וערבים (כפי שתואר בכתב האישום המתוקן), ואף לכך יש השפעה על חומרת העבירות שביצע המשיב ממניע של גזענות. לבסוף, אדגיש כי המשיב הורשע בהשתתפות במספר אירועים נפרדים אשר בוצעו בהזדמנויות שונות (עניין אסווד, פסקה 10; כמו כן, ראו: ע"פ 2814/18 מנור נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (27.2.2019); ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 14 (26.1.2012)). נוכח כל האמור, באתי לכלל מסקנה כי עקרון ההלימה, כמו גם הצורך בהגנה על שלום הציבור ושיקולי הרתעה, מחייבים החמרה בעונשו של המשיב.

סוף דבר: אציע לחברי להעמיד את עונש המאסר בפועל שייגזר על המשיב בגין העבירות נושא כתב האישום המתוקן על 47 חודשים בניכוי ימי מעצרו. בנוסף אציע לחברי כי המשיב ישלם פיצוי כספי לנפגעי העבירה כלהלן: באישום השני, 10,000 ש"ח; באישום השלישי, 10,000 ש"ח; באישום הרביעי, 2,000 ש"ח; ובאישום החמישי, 2,000 ש"ח. זאת בשים לב לכלל שלפיו אין ערכאת הערעור נוהגת למצות את חומרת הדין. יתר חלקי גזר הדין יעמדו בעינם.

המשנה לנשיאה

השופטד' מינץ:

אני מסכים.

ש ו פ ט

עמוד 6

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של המשנה לנשיאה ע' פוגלמן.

ניתקוהיום, ב'בחשוןהתשפ"ג (27.10.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

המשנה לנשיאה
